

Prince of the dance

Adolescentele întorc capul după el și oftează discret când îl văd; cu siguranță, așa arată prințul din *Giselle*, prințul din *Frumoasa din pădurea adormită*, prințul din...: cu fruntea albă, plete negre și ochi verzi ca Lacul lebedelor. Nu știu dacă Sergiu Anghel a dansat în toate aceste baleturi; eu l-am „prins” ca dansator și coregraf de *contemporan*, unde contează mai puțin (nu chiar deloc, totuși...) frumusețea chipului și mai mult expresivitatea trupului. Dar, mai cu seamă, ascuțimea minții și, vrând-nevrând, cultura. Așa ceva artistul, cu studii superioare de filologie „la bază”, are însă din plin, iar acest lucru se vede nu doar în intervențiile sale, scrise ori vorbite, pe diverse teme, începând cu dansul și teatrul și sfârșind cu literatura, filozofia și istoria, ci și în coreografiile sale (de exemplu, recenta *Furtuna*, la Teatrul „Oleg Danovski” din Constanța); sunt opere tinzând spre perfecțiune, cu o subtilă geometrie a mișcării și o lucidă, sfredelitoare inteligență a emoției. Sergiu Anghel este un epicurean, un estet, dar și un ironist rece, necrutător și nemilos. „Rău”, spun studenții săi, este și ca profesor, căci nu trece cu vederea nici o scăpare și nu iartă nici o greșeală. Dar toate acestea, din fericire pentru el(e), nu le știu adolescentele care întorc capul și oftează când îl văd.

Alice Georgescu

foto: Mihail Cratofil